

gjeringsens Skyld. Hvorledes vilde jeg da ikke være stillet i denne Sag, naar jeg paatog mig Noget i Genhold til den Anvisning, som her er givet? Sker der det mindste Uheld, saa vilde man sige: det er Indenrigsministerens Skyld.

Bille: Det er glædeligt at se, hvor nøjsom man sommetider kan blive med Hensyn til Tilslutning fra Regeringens Side, og hvor rede man er til, naar man har faaet en lille Finger, saa at tage hele Haanden. Den ærede Ordfører og det ærede Medlem for Sorø Amts 3die Valgkreds (Zauber) yttrede begge, at Udvalgte fra Finantsudvalget i Samlingen 1872—73 angaaende Anvendelsen af Reservefonden ved det sjællandske Jernbaneselskab havde faaet deres Sanktion af den daværende Indenrigsminister, idet han nemlig under Forhandlingerne her i Salen havde sluttet sig til dem. Det ærede Medlem fra Slagelse oplæste nu den vedkommende Passus, men det ærede Medlem læser ikke altid saa tydelig, at man lægger ret Mærke til, hvad Ordene ere, og jeg skal derfor tillade mig at forsøge paa at oplæse tydelig, hvad Ministeren har sagt. Han yttrede — se Ribdenes Sp. 4854 —: „Hvad angaar Bemærkningerne om Selskabets Reservefond, skal jeg indskrænke mig til at sige, at jeg, efter hvad der foreligger, synes at være i fuld Overensstemmelse med Udvalget“ — nu præciserer Ministeren, hvad det er, som gjør, at han „synes at være“ i Overensstemmelse med Udvalget — „idet det ogsaa er min Mening, at den hidtil i det Hele er bleven for stærkt benyttet.“ Ja, dersom det skal være en Tilslutning til hele den Udvikling, som Udvalget har givet, saa er den vistnok høist uheldig affattet. Jeg tror ikke, at der ligger Andet i denne Udtalelse af Ministeren end Erkjendelsen af, at der i nogle enkelte, den Gang foreliggende, Spørgsmaal er stet en Anvendelse af Reservefonden, som han ikke har billiget, og deri er det meget muligt, at Ministeren har havt Ret. Min Opgave er ingenlunde at paasta, at Reservefonden altid er bleven anvendt paa den rette Maade, det kan gjerne være, at der har været Noget at rette paa Anvendelsen; men det er ikke derom, det er om Principet, der her er Tale. Jeg tror, at den ærede Ordfører havde gjort rettere i at give en noget fyldigere Forklaring af, hvorfor man i Udvalgets Betænkning under Nr. 259, hvor man har citeret Forhandlingerne fra 1872—73, har udeladt et saa særdeles væsentligt Punkt. (Berg: Et ganske uvæsentligt Punkt!) Det er virkelig ikke uvæsentligt, om man siger: Disse Udgifter skulle afholdes af Reservefonden, eller om man siger: Disse Udgifter skulle i Reglen afholdes af Reservefonden. Det er ikke ligegyldigt, om man siger: Disse Udgifter skulle afholdes af Driftsindtægterne, eller om man siger: Disse Udgifter skulle i Reglen afholdes af Driftsindtægterne. Det kan virkelig give en meget stor

Forffjel. Men ere disse Ord ligegyldige, hvorfor da udelade dem? Man har dog aabenbart siddet med Betænkningen foran sig ved denne Velighed, thi der er mange Steder, hvor jeg kan se, at man ligesom Ord til andet har skrevet ud af den; men hvorfor da udelade just disse Ord? Men er det væsentligt, saa er Udelabelsen endnu betænkeligere. — Jeg veed ikke, hvad der berettiger det ærede Medlem, der er Ordfører, til at kalde Andres Opfattelser af denne eller hin Bestemmelse for „Theorier“ i Modsetning til hans egen Opfattelse. Der staar i Statutterne, at „Regeringen“ bestemmer dette eller hint, og den ærede Minister og jeg have den Theori, at naar der staar Regeringen, saa menes der Regeringen. Det synes den ærede Ordfører ikke om, hans „Theori“ er nemlig den, at naar der staar Regeringen, menes der Regeringen og Rigsdagen. Nu gad jeg dog vist, hvad der fjerner sig længst fra Ordernes naturlige Mening, og om man ikke kan sige, at man gjør rettest i at betragte den Fortolkning, som holder sig til de givne Ord, som naturlig og simpel, men den, der fjerner sig derfra, som en Theori? Den Læsesætning, som den ærede Ordfører vil gjøre gjældende, at, da Regeringen og Administrationen bestandig staa til Ansvar for deres Handlinger lige overfor Bevillingsmyndigheden, saa følger deraf en Ret for Bevillingsmyndigheden til herved at foreskrive Administrationen, hvorledes den skal bære sig ad — denne Læsesætning aabner en vid Mark for Beslutninger fra Finantsudvalgets Side. Jeg tror, at det er klogt at holde sig dertil, at, medens Regeringen, den executive Myndighed, har Ansvaret for, hvad den har gjort, og medens Anklagemyndigheden, den kontrolerende Myndighed, hele den konstitutionelle Myndighed, som er tillagt Rigsdagen, har en Ret til at udtale sin Dom, sin Billigelse eller Misbilligelse af det, der er stet, saa har den bevilgende Myndighed aldeles Intet at gjøre med at foreskrive Instruxer for saadanne Sager, som naturligt ligge under Administrationens Omraade. Idag er det Instruxer om, hvorledes Reservefonden skal anvendes af det sjællandske Jernbaneselskab, imorgen kan det blive Instruxer om, hvorledes Præsteembederne skulle besættes (Berg: Hør.), og det ærede Medlem synes frav at finde Smag i denne Tanke. Der behøves saare Lidt dertil. Vi have jo allerede set et lille Tilfælde til, at Finantsudvalget skulde være den øverste Præsteautoritet og uddele de bekendte Premier aarlig i Form af Alderstillaag. Det var et Forsøg i denne Retning. Lad os holde os, hvor vi have Ret til at være. Dersom Ministeriet skulde sanktionere (Dam: Dette er meget læreligt!) Ja, det er ret lærerigt i flere Retninger! — dersom Ministeriet skulde sanktionere en eller anden Bestemmelse om Reservefonden, som ikke er lovlig berettiget, saa har man Afgang til at kritisere dem, til at bedømme og misbillige dem, og dersom der er stet Misbrug af en grov